

15 Hadad och hemlängtan

{biblink} 1 Kung 11:14-22

Med knapp nöd lyckades den dödade edomeiske konungens tjänare rädda hans son Hadad ur landet, först till Midjan, där en gång Moses vallat får, sedan till Parans högplatå i norra delen av Sinaihalvön, där de skaffade sig vägvisare för färden genom livsfarliga öknar. De kom fram till Egypten och anmälde sig vid konungens hov.

Konungen måste ha blivit mycket intagen av flyktingprinsen från Edom. Han gav honom en egyptisk prinsessa till brud, ja en prinsessa som var syster till hans egen drottning Tapenes. De båda unga fick en son, som gavs det egyptiska namnet Genubat, och drottning Tapenes firade gossens avväjningsfest vid Faraos hov. Därefter fick Genubat vistas vid hovet bland de egyptiska prinsarna och tillsammans med dem genomgå all den utbildning som tillkom en fursteson. Hadad, som med knapp nöd räddat livet, hade verkligen fått det väl ställt. Han hade till och med ett stycke land sig anvisat att råda över, och hans tillvaro var — eller borde vara — helt bekymmersfri, eftersom Farao dessutom hade anslagit ett årligt underhåll åt honom och hans hovstat.

Ändå blev han inte kvitt hemlängtan. Det var en längtan till ett litet stenigt land och till ett folk som hade blivit topphugget på det sätt som är och varit brukligt, när ett starkt land föresätter sig att för alltid kväsa ett mindre.

Farao tycks inte ha varit intresserad av att utnyttja Hadad som bricka i ett politiskt spel. Det var inte den egyptiske konungen som skickade iväg honom till Edom. Tvärtom, han var så fästad vid Hadad att han ville ha honom kvar. Det kunde förefalla underligt, att den som vid så tidiga år hade måst fly från sitt land alltjämt kunde längta dit. Och i Egypten hade han ju allt vad han kunde önska. Farao frågar sin vän: "Vad fattas dig här hos mig, eftersom du vill fara till ditt land?" Men svaret blir ett oresonligt: "Hindra mig icke, låt mig gå."

Det finns människor som längtar bort från denna jorden därför att den är en giftgrop och en mördarhåla. Det finns andra som är lyckligt lottade, människor som livet leker för och som ingenting fattas. Och ändå kan de gripas av en oresonlig längtan att bryta upp och gå till dem som hamnat på skuggsidan, som om där vore deras egentliga hemland. Och väl är det, såvida det är sant att det är i vår nödställda nästa vi möter Herren. Och där Herren är, där är vi hemma. En människa, gripen av denna hemlängtan, låt tala med sig. "Hindra mig icke, utan låt mig gå!" {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 15